

Arrest

**nr. 108 181 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 22 december 2011 in het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 27 december 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 januari 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 1 februari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Verzoeker dient op 19 maart 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 21 maart 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [...] en van nationaliteit te zijn : Egypte
die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.03.2013 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 27.12.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 19.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst teruggekeerd is; betrokkene hierbij een doopcertificaat (dd. 0502.2013) naar voren brengt, opgemaakt door de Koptische-orthodoxe kerk Sint-Georges in Sila Al-Gharbia; hierbij dient opgemerkt te worden dat dit document louter bevestigt dat betrokkene een koptisch christen is, hetwelk nooit door de Belgische asielinstanties betwist werd; betrokkene voorts een document van het ministerie van Binnenlandse Zaken, Directie van de Veiligheidsdienst van Al Minia, politiecommissariaat van Matay naar voren brengt, waarbij hem gevraagd wordt zich te melden, omwille van het beledigen van de Islam; op dit document geen datum vermeld staat en betrokkene bijgevolg niet kan aantonen dat hij dit document niet gedurende zijn vorige asielaanvraag had kunnen aanbrengen; bovendien, gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties gesteld werd dat de identiteit van betrokkene niet kan gecontroleerd worden, aangezien hij geen enkel identiteitsdocument heeft voorgelegd; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; betrokkene dan ook niet kan aantonen dat voornoemde documenten ook effectief betrekking hebben op zijn persoon; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen beschouwd worden; betrokkene bijgevolg over geen enkel begin van bewijs beschikt teneinde aan te tonen dat hij in Egypte beschuldigd wordt van het beledigen van de islam en dat hij omwille daarvan ter dood veroordeeld zal worden indien hij naar Egypte zou terugkeren; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 07.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad de bestreden beslissing te vernietigen en *“te bevelen dat het dossier i.v.m. de tweede asielaanvraag d.d. 19.3.2013 van verzoeker dient overgemaakt te worden aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek”*. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad evenwel op als annulatierechter wanneer hij wordt gevat om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad beschikt bijgevolg niet over de bevoegdheid om verweerder te bevelen de herhaalde asielaanvraag over te maken aan de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker heeft bij zijn tweede asielaanvraag d.d. 19.3.2013 twee nieuwe documenten meegedeeld.

In eerste instantie een doopcertificaat d.d. 5.2.2013 afgegeven door de koptisch-orthodoxe kerk Sint-Georges in Sila Al-Gharbia.

Dit document bewijst dat verzoeker een koptisch-orthodox christen is en is een bevestiging van zijn verklaringen bij zijn eerste asielaanvraag dat hij tot die religieuze overtuiging behoort.

Een tweede document betreft een bevel om zich te melden bij het politiesecretariaat van Matay in verband met de beschuldiging van beledigen van de islam.

[...]

Door neerlegging van het bevel om zich aan te melden in het Politiecommissariaat van Matay toont verzoeker wel degelijk aan met een nieuw document dat er ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees van [vervolging] of toch minstens dat er een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde bestaat.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de weigeringsbeslissing die het CGVS genomen heeft in de asielprocedure van zijn schoonbroer [...] d.d. 23.1.2013 als volgt:

- *“Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”*

- *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.*

Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. ”

En verder wordt in de beslissing gesteld :

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheids situatie in Egypte blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en beperkt. Er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen de strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen. ”

Verwijzend naar de motivering van de bestreden beslissing van de schoonbroer van verzoeker blijkt dat de situatie van koptische christenen in Egypte wel degelijk zorgwekkend is.

Verzoeker wenst verder te verwijzen naar twee zeer recente persberichten die dateren van het begin van de maand april 2013. Enerzijds een persbericht d.d. 7.4.2013 van AFP en anderzijds een bericht van 8.4.2013 van Belga. Uit deze twee berichten blijkt dat er een aanhoudend geweld is tegen de koptische-orthodoxe christenen in Egypte.

Het wordt nergens betwist dat verzoeker behoort tot de koptische-orthodoxe christenen die een religieuze minderheid uitmaken in Egypte. (10% koptische en 90% moslims).

Wanneer verzoeker aldus een uitnodiging voorlegt om zich aan te melden bij het Politiecommissariaat van Matay om zich te verantwoorden voor het beledigen van de islam, is er in eerste instantie sprake van een ernstig misdrijf en loopt verzoeker ernstig gevaar bij een eventuele terugkeer naar Egypte.

Verzoeker is van mening dat zowel de materiële motiveringsplicht als artikel 48/4 van de Wet van 15.12.1980 geschonden zijn”.

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt telkens *in concreto* gemotiveerd waarom de door verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte elementen en/of stukken niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoeker verklaarde bij zijn tweede asielaanvraag als volgt:

“Ik heb telefonisch contact genomen met de priester van de Kerk in ons dorp Sila Al-Gharbia om mij een doopselcertificaat te bezorgen.

De priester heeft mij gezegd dat er iemand uit ons dorp, maar die in Frankrijk woont, nu op bezoek was bij hem. De priester zei dat hij het doopselcertificaat met deze persoon zou meegeven. Ik was akkoord. Deze persoon is tot bij mij in België gekomen om mij het doopselcertificaat in handen te geven. Ik heb het vorige week ontvangen.

Het document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken werd door iemand aan mijn echtgenote bij ons thuis in Sila Al-Gharbia bezorgd. Mijn echtgenote heeft het aan de priester van de Kerk in ons dorp gegeven en de priester heeft dit document aan dezelfde persoon meegegeven die ook het doopselcertificaat meebracht. Ik heb het dus samen met het doopselcertificaat vorige week ontvangen.

In Egypte word ik beschuldigd van het beledigen van de Islam.

In Egypte word ik omwille van deze reden gezocht. De autoriteiten weten niet dat ik in België ben.

Ik riskeer ook ter dood veroordeeld te worden net zoals de Kopten die in Amerika verblijven. Zij hebben te maken met de film tegen de Islam.

Deze Kopten zijn reeds door de Egyptische autoriteiten ter dood veroordeeld.

Bij een arrestatie in Egypte zal ik opgehangen worden.

Mijn problemen waarover ik eerder heb gesproken zijn ook nog steeds van kracht in Egypte.”

Op basis van de bij de tweede asielaanvraag voorgelegde stukken en deze verklaringen van verzoeker weerhield verweerder geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het aangebrachte doopcertificaat enkel bevestigt dat verzoeker een koptisch-christen is, gegeven dat door de asielinstanties als dusdanig nooit werd betwist. Verder stelt verweerder dat de oproepingsbrief van het politiecommissariaat van Matay ongedateerd is en er derhalve niet kan worden vastgesteld dat dit document niet eerder kon worden aangebracht. Daarenboven verwijst verweerder naar het gegeven dat de commissaris-generaal naar aanleiding van de eerste asielaanvraag reeds oordeelde dat verzoekers identiteit, bij gebreke aan identiteitsdocumenten, niet gecontroleerd kon worden, zodat niet kan worden vastgesteld of voormelde stukken daadwerkelijk op hem betrekking hebben.

Verzoeker betoogt dat de uitnodigingsbrief van het politiecommissariaat, alwaar hij wordt gevraagd zich te verantwoorden voor het beledigen van de Islam, wel degelijk een nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitmaakt omdat hieruit wel degelijk een ernstige aanwijzing zou blijken voor een gegronde vrees voor vervolging of minstens voor een reëel risico op ernstige schade. Wat deze uitnodigingsbrief betreft, stelt de Raad aldus in de eerste plaats vast dat verzoeker het motief in de bestreden beslissing niet betwist dat dit stuk niet kan worden weerhouden als nieuw gegeven omdat hierop geen datum is vermeld en verzoeker niet heeft aangetoond dat hij dit document niet reeds gedurende zijn vorige asielprocedure kon aanbrengen. In de bestreden beslissing wordt verder, wat dit stuk betreft, aangegeven dat niet blijkt dat dit ernstige aanwijzingen bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, nu niet kan worden vastgesteld dat dit stuk betrekking heeft op de persoon van verzoeker gelet op de eerdere vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen identiteitsdocumenten kan voorleggen en zijn identiteit dan ook niet kan worden gecontroleerd. Verzoekers betoog geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoeker betwist, laat staan weerlegt, op geen enkele wijze voormelde vaststelling van verweerder. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker louter aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Waar verzoeker nog enkele passages citeert uit de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van de asielaanvraag van zijn schoonbroer – passages die in identieke bewoordingen ook zijn opgenomen in de beslissing die de adjunct van de commissaris-generaal nam voor verzoeker – en stelt dat op basis hiervan blijkt dat *“de situatie van koptische christenen in Egypte wel degelijk zorgwekkend is”*, merkt de Raad op dat verzoeker ook hier in gebreke blijft de determinerende motieven van de bestreden beslissing zoals hierboven uiteengezet, te weerleggen. Zoals verzoeker terecht opmerkt, heeft de adjunct van de commissaris-generaal inderdaad aangegeven dat de situatie van koptische christenen in Egypte problematisch kan zijn. Hij gaf daarnaast evenwel ook aan dat het loutere feit een kopt te zijn in Egypte nog niet volstaat teneinde te besluiten tot een erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat verzoeker in gebreke is gebleven een voldoende vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen. De Raad benadrukt verder dat de adjunct van de commissaris-generaal tevens heeft aangegeven dat *“na grondig onderzoek van [verzoekers] asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het door [hem] ingeroepen vluchtrelaas aangezien er meerdere flagrante discrepanties konden worden vastgesteld in [zijn] verklaringen en die van [zijn] schoonbroer H.”* Hoe dan ook toont verzoeker met een loutere verwijzing naar de weigeringsbeslissing (van zijn schoonbroer) van 23 januari 2013 niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting tracht aan te geven dat de thans overgemaakte uitnodigingsbrief alsnog *in concreto* een voldoende vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou aantonen, herhaalt de Raad andermaal dat verzoeker op geen enkele wijze de concrete motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan werd geoordeeld dat de uitnodigingsbrief niet van die aard is dat zij de appreciatie van de voorgaande weigeringsbeslissing kan wijzigen, weerlegt.

Verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar de twee thans bij zijn verzoekschrift gevoegde persberichten, dewelke dateren van 7 en 8 april 2013. Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker deze persberichten niet voorlegde aan het bestuur in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Verweerder kon er dan ook geen rekening mee houden bij het nemen van zijn beslissing. Het kwam verweerder enkel toe om in de bestreden beslissing in te gaan op de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag als nieuw ingeroepen gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en aan te geven om welke redenen deze niet konden worden aanvaard.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij zijn tweede asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangevoerd die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij die gegevens had kunnen aanbrengen en die aantonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De concrete motieven, op grond waarvan zijn aanvraag met de bestreden beslissing wordt verworpen, ontkracht hij geenszins. De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, kan de Raad slechts opmerken deze wetsbepaling bepaalt in welke omstandigheden de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd, vaststelling die verzoeker niet weerlegt, kan geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS